

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/578/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

204/2012. (VI. 6.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2011. szeptember 22-én előterjesztett panasza alapján indult eljárásban a 2012. június 6-án – dr. Kádár András Kristóf testület tag távollétében – megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Indokolás

A panaszos 2011. szeptember 22-én terjesztette elő panaszát a Ny. Rendőrkapitányságon, a vele szemben 2011. szeptember 17-én foganatosított rendőri intézkedéssel szemben. A panaszos kérte, hogy a panaszát – melyet 2011. november 17-én kiegészített – a Testület vizsgálja ki.

I.

A panaszos a Ny. Városi Ügyészséghez címzett beadványát – melyben számos, büntetőeljárással kapcsolatos mulasztást és jogszabálysértést is kifogásol, továbbá kéri az ellene folyó eljárás bűncselekmény hiányában történő megszüntetését, – azzal terjesztette elő a Ny. Rendőrkapitányságon, hogy az abban foglalt panaszát a Testület is vizsgálja ki.

Fentiekre figyelemmel a Testület a panasz azon részeit ismerteti, amelyek vizsgálatára hatáskörrel rendelkezik.

1.) A panaszos beadványában előadta, hogy 2011. szeptember 17-én 14 óra 30 perc körüli időben kezdett el dolgozni a földjén, Ny. külterületén. Nem sokkal később odament hozzá az erősen ittas állapotban lévő F. A. helyi lakos és egy 2 méter hosszú és mintegy 5-6 cm átmérőjű karóval ütni kezdte a panaszost és a panaszos lovát is.

A panaszos ekkor a lovas kocsin ült, de nem szállt le, hanem annak érdekében, hogy minél messzebb kerüljön támadójától, arrébb hajtotta a lovat, és mintegy 10 -15 percet várakozott. Ezt követően elindult a lovas kocsival nagymamájához, aki a F. 5. szám alatt lakik, mert a panaszos ott tartja a lovát. Ahogy a panaszos a lovas kocsival megkezdte a kikanyarodást a földútra, szembe találta magát támadójával, aki újra ütésekkel mért a karóval a panaszosra és a lovára is. Ebből a helyzetből a panaszos már nem tudott kitérni, mert sem megfordulni, sem más irányba hajtani már nem volt lehetősége. Az ütések a lovat a bal oldalán, a nyakán és a hátán érték, míg a panaszost mindkét támadás a bal vállán érte. Ekkor a panaszos elővette az engedéllyel tartott gáz-riasztó fegyverét és előbb két figyelmeztető lövést adott le, majd – miután a támadó cselekmény nem fejeződött be – leadott egy a támadóra célzott lövést is, mintegy 2 – 3 méter távolságról. Ennek hatására F. A. összeesett, de szinte azonnal talpra ugrott és a karóval hadonászva folytatta a panaszos fenyegetését.

Amikor a panaszos megérkezett a F. 5. szám alá, telefonon értesítette a történetekről a rendőrséget. Bejelentése nyomán két járőr érkezett a helyszínre, akiknek a panaszos bemutatta a telefonjával a támadásról készített felvételeket. A rendőrök beültették a panaszost a szolgálati gépkocsiba, ahol már bilincs is került rá, és bevitték a kórházba, hogy sérülését ellássák, illetve látteleket vegyenek azokról.

Sérrelmezte a panaszos, hogy, noha sérülést ő szenvedett, támadóját nem bilincselték meg, sőt, mentőautóval szállították el. A röntgen várótermében újra összetalálkozott a panaszos a támadójával, aki ekkor ismét kiabálni kezdett a panaszossal úgy, hogy végül a panaszost őrző két rendőrnek kellett rászólni, hogy fejezze be ezt a cselekedetét. A panaszos ezalatt szótlanul állt a két járőr között.

A kórházi vizsgálat után a panaszt bevitték a rendőrkapitányság épületébe, és fogdán helyezték el, mintegy két és fél óra időtartamra, amely alatt nem történt semmi, majd a panaszt gyanúsítottként akarták kihallgatni garázdaság vétsége miatt. A panaszos ezután a büntetőeljárással kapcsolatosan számos kifogást említ, amelyek egyes nyomozati cselekmények elmulasztására, a panaszossal szembeni gyanúsítás megalapozatlanságára, a támadó eszköz beazonosításával kapcsolatos mulasztásra, mintegy 11 fő tanú adatai rögzítésének elmulasztására, illetve a büntetőeljárás elrendelésével kapcsolatos adminisztratív hibákra vonatkoztak.

2.) A panaszos beadványának kiegészítésében előadta, hogy a rendőrök a bejelentését követően mintegy 1 óra elteltével érkeztek meg, mert nem találták a helyszínt, ezért a panaszt mobiltelefonján hívták fel és ő igazította útba őket, sőt gyalog a rendőrök elé ment, így a támadó házához közelében találkoztak. A panaszos megjegyezte, hogy a helyszín, ahová végül a rendőrök 16 óra 15 perc körül érkeztek meg, alig 7 km-re van a rendőrkapitányság épületétől. A rendőrök a panaszos elmondása szerint érdektelenül viselkedtek, egyikőjük bemutatkozott, de a panaszos nem értette a nevét, látszólag a rendőröknek „nehezére esett” minden (tanúk felvétele, helyszín megtekintése, a karó lefoglalása), nyíltan és érthetően nem közöltek a panaszossal semmit, annak ellenére, hogy a panaszos a szüleiével „faggatta” őket.

A panaszt a rendőrök igazoltatták, aki egyidejűleg átadta nekik a riasztófegyvert, majd a rendőrök egyetlen tanúnak az adatait vették fel, miközben a panaszos állítása szerint 12 fő tartózkodott ekkor a helyszínen. A rendőrök azt mondták a panaszosnak, hogy azért üljön be a rendőrautóba, mert elviszik az egyik tanúhoz, amikor viszont a panaszos beült a gépkocsiba, akkor közölték vele, hogy garázdaság miatt előállítják.

A panaszos – állítása szerint – nem tanúsított semmilyen erőszakos magatartást, nem keveredett szóváltásba senkivel, ezért is érthetetlen volt számára a bilincshasználat, amelyre úgy került sor, hogy a rendőrautóban az egyik rendőr odaadta neki a bilincset, hogy tegye fel magának, aminek ő szót fogadott. A bilincsalkalmazást nem előzte meg sem testi kényszer alkalmazása, sem figyelmeztetés, a bilincs a kórházba történő beszállításig volt a panaszoson. A bilincs testi sérülést nem okozott a panaszosnak, de lelki sérülést igen. A kórházban 8 napon belül gyógyulónak minősítették a panaszos sérüléseit, de a panaszos állítása szerint még egy hónap elteltével sem tudta a bal karját rendesen használni.

A rendőrkapitányság épületébe 19 óra 30 perckor érkeztek meg, ekkor a panaszos kérte a rendőröket, hogy szóljanak a szüleinek, akik ott váraakoztak az épület előtt. A panaszosnak ez után azt mondták, hogy meg kell várni a nyomozó urat, aki majd meghallgatja, addig bezárták egy cellába. A panaszos sérelmezte, hogy ő volt az eset sértettje, ő hívta a rendőröket, ő igazította útba őket, mégis neki kellett két és fél órán át egy cellában tartózkodni. Ezen időtartam alatt a panaszossal kapcsolatban semmilyen eljárási cselekmény nem történt. Panaszosi állítás szerint előállítása mintegy 8 órán át tartott, melyről igazolást kapott, azonban a panasztétel lehetőségéről nem tájékoztatták.

Még a saját vallomásáról sem akartak neki jegyzőkönyvet adni, csak egy üres jegyzőkönyvsablont kapott először, végül miután jogszabályra hivatkozással jelezte a rendőröknek, hogy ő a saját vallomásáról készített jegyzőkönyvet kéri, akkor kapta meg a vele felvett jegyzőkönyvet. A panaszos a Testületről úgy szerzett tudomást, hogy amikor panaszát bevitte a rendőrségre, az azt átvevő rendőr tájékoztatta, hogy a panaszos kérése esetén ő továbbítani tudja az iratot a Testülethez.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül a Ny. Rendőrkapitányság vezetőjétől, valamint megküldeni kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A megküldött iratok közül a panasz szempontjából releváns okiratok a következők.

1.) A rendőrkapitányság vezetője a Testület kérdéseire válaszolva megküldte a panasszal kapcsolatos jelentését (továbbiakban: jelentés). E szerint a panaszos által bejelentett, az intézkedés alapjául szolgáló esemény 2011. szeptember 17-én 16 óra körül, pontosan meg nem határozott időpontban, a F. 3. szám alatti telektől mintegy 200 m távolságban, Ny. irányában a földút és az azt keresztező kanális hídjánál történt. A helyszíni intézkedést a rendőrök 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 perckor foganatosították, a Ny. F.3. szám előtt, ahol a panaszos tulajdonát képező bekerített telek található. Itt került sor a panaszos igazoltatására a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdése alapján, melyet követően a panaszost előállították, az Rtv. 33. § (2) bekezdés b.) pontja szerint, bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt.

A panaszos 2011. szeptember 17-én 16 óra körül, a földjén, szóváltásba keveredett F. A.-val, aki egy fa bottal a panaszos lovát, és a panaszost is megütötte, majd eltávozott a helyszínről. Ezt követően a munka végeztével a panaszos lovas kocsijával elindult a földútra, ahol a földút és a kanális kereszteződésénél, F. A. előzetes szóváltás után a karóval a panaszost kétszer a vállán megütötte, és mivel a bottal továbbra is hadonászott a panaszos irányába, ezért a panaszos az engedéllyel tartott gáz-riasztó fegyverével több lövést adott le F. A. irányába kb. 2-3 méter távolságból, melynek hatására F. A. összeesett. A bántalmazás során mind a panaszos, mind F. A. 8 napon belül gyógyuló, könnyű sérülést szenvedett.

A jelentés szerint a panaszos megalapozottan gyanúsítható volt, 1 rendbeli, a Büntetőtörvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: Btk.) 271. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő garázdaság vétségének elkövetésével. A helyszíni intézkedés során a rendelkezésre álló adatok alapján – figyelemmel a garázdaság vétségének megalapozott gyanújára, valamint az adott körülményekre – tartani lehetett a panaszos szökésétől, ezért az intézkedéskor hatályos, a Szolgálati Szabályzatról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 60. § (4) bekezdés b.) pontja szerint került sor bilincs alkalmazására. A bilincsalkalmazást nem előzte meg testi kényszer, a panaszost előzetesen figyelmeztették a kényszerítő eszköz alkalmazására. A bilincset az intézkedő rendőrök 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 perctől, 2011. szeptember 17-én 17 óra 20 percig alkalmazták a panaszossal szemben, kezek előre bilincselésével.

F. A. fején rászáradt vér látszott, ezért a rendőrök hozzá mentőt hívtak, amely 16 óra 50 perckor érkezett meg és F. A.-t beszállította a kórház traumatológiai osztályára. A panaszost, bár fájdalmat nem érzett, azonban vélelmezhető sérüléseinek ellátására és azok gyógyulási időtartamának megállapítására a rendőrök szállították be a kórház traumatológiájára, ahol megröntgenezték, majd a kezelő orvos kiállította, és a rendőröknek átadta a sérülésről szóló előzetes orvosi véleményt. Az orvosi ellátást követően a panaszost beszállították Ny. Rendőrkapitányság épületébe, ahol előállító helyiségben helyezték el.

A panaszos gyanúsított kihallgatása 2011. szeptember 17-én 22 óra 38 perckor megtörtént. A panaszost befogadáskor jogorvoslati jogairól tájékoztatták, az előállításról szóló igazolás hátoldalán szereplő írásbeli tájékoztatást a befogadó őr szóban kiegészítette. A panaszos szülei mind a helyszíni intézkedéskor, mind a panaszos kórházi ellátása során jelen voltak, így az előállításról és annak okáról tudomást szereztek. A panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint kiértékelést nem kért. A panaszos aláírásával elismerte, hogy az előállító helyiségben történő elhelyezésével kapcsolatban a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztató tartalmát megismerte, a tájékoztatót átvette.

A panaszos előállítása 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 perctől, 2011. szeptember 17-én 22 óra 35 percig tartott.

2.) Az intézkedést foganatosító rendőrök, egy r. törzssászlós és egy r. zászlós által készített rendőri jelentés (továbbiakban: rendőri jelentés) szerint, 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 perckor az ügyeletvezető utasítására jelentek meg Ny. F.3. szám alatt, ahol a bejelentő, a panaszos fogadta őket. A panaszos a rendőröknek elmondta, hogy a földjén a korábban lekaszált szénáját gereblyézte, amikor a telke szomszédságában lakó F. A. szitkozódva, kiabálva odament hozzá és egy karóval hadonászott felé, majd megütötte a lovat és a panaszos vállára is rávágott a kb. 1 m hosszú fa bottal. Ezt követően F. A. eltávozott a helyszínről. A panaszos a munka végeztével, lovas fogatával visszaindult a földútra és az ott található kanális partján haladt. Amikor a kereszteződéshez ért, F. A. már ott várta kezében a karóval és ismét rátámadt, melynek során a bottal két esetben a panaszos vállára ütött. Mivel F. A. a támadó magatartásával nem hagyott föl, a panaszos elővette az engedéllyel tartott gáz-riasztó fegyverét, amellyel két vagy három lövést adott le kb. 3 méter távolságból a támadójára. A lövések következtében F. A. a földre esett.

A panaszos ezt követően értesítette a rendőrséget. A rendőrök a helyszínen intézkedés alá vonták F. A.-t akinek a fején rászáradt vér látszott és aki közölte, hogy őt fején meglőtték egy gázpisztollyal. A rendőrök értesítették a mentőket, akik 16 óra 50 perckor értek a helyszínre és beszállították F. A.-t a kórházba. A panaszos a helyszínen önként átadta a ...sorozatszámú RG 59N „Le Petit” felirattal ellátott gáz-riasztó fegyverét, amelyben 6 db éles töltény volt. A panaszos közölte, hogy a lövések után a hüvelyeket eldobta, de annak helyét nem tudta megmutatni és arra sem emlékezett, hogy hány kilőtt hüvelyt vett ki. Átadta a panaszos a GR sorozatszámú fegyverviselési engedélyét, amely visszavonásig érvényes az általa átadott 9 mm RKnal kaliberű gáz-riasztó fegyverre. A gáz-riasztó fegyver műszaki lapján szereplő érvényességi idő 2014. április 21.

A rendőrök ezt követően megvizsgálták a helyszínt, azonban ott vérnymot, vagy más a cselekményre utaló nyomot nem találtak, ezért helyszíni szemle megtartása nem volt indokolt. A helyszínen F. A. elmondta, hogy már régen vitában állnak a panaszossal és azért követte a panaszost a földjére, mert sérelmezte, hogy a panaszos a kanális partján az ő kukoricását érintve közelíti meg saját földjét. F. A. elmondta a rendőröknek, hogy ő nem bántalmazta sem a lovat, sem a panaszost, csak hadonászott a karóval, melyet átadott a rendőröknek. Ezt követően a rendőrök tanúként hallgatták meg N. I.-t, aki láthatóan erősen ittas állapotban volt. A tanú elmondta, hogy látta amint F. A. üti a panaszost egy karóval és utána egy lövést is hallott. A tanú közölte, hogy jelenleg nem tud megjelenni kihallgatáson, de ha címéről idézik meg fogja tenni vallomását. Ezt követően a kórház traumatológiai osztályán ellátták a panaszost is és F. A.-t is, majd a rendőrök mindkét személyt előállították a rendőrkapitányságra és előállító helyiségben helyezték el őket.

3.) Az előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint, a jelen állásfoglalás II. rész 2. pontjában körülírt tényállás alapján, a panaszost 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatták, az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján előállították, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint átvizsgálták. A jelentés szerint a panaszos garázdaság bűncselekményével gyanúsítható volt, ezért a rendőrök előzetes figyelmeztetés után felszólították a panaszost, hogy kezeit nyújtsa előre és azokat előre helyzetbe bilincselték. A panaszossal szemben 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 perctől 2011. szeptember 17-én 17 óra 20 percig az Rtv. 48. § (c) pontja alapján, a Szolgálati Szabályzat 60. § (4) bekezdés b) pontja szerint alkalmaztak bilincset. Az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítás okáról a tájékoztató és az igazolás kiadásra került. Az előállítás oka 2011. szeptember 17-én 21 óra 30 perckor megszűnt, ekkor a panaszost sérülés és panaszmentesen a forrónyomnak átadták. A parancsnoki kivizsgálás szerint az intézkedés jogszerű és szakszerű volt. A bilincs alkalmazása az Rtv. 48. § (c) pontja alapján, szökés megakadályozása érdekében jogszerű, szakszerű és arányos volt.

4.) A fogdakönyv 644. sorszámot tartalmazó lapjáról készült fénymásolat szerint, a panaszos fogva tartásának kezdőidőpontja 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 perc, míg a „fogvatartott végleges elbocsátásának, átkísérésének időpontja” megnevezésű rovatban a 2011. szeptember 17-én, 22 óra 35 perces időpont szerepel.

Megjegyzendő, hogy a fogdakönyv ugyanezen lapján 643. sorszám alatt szerepelnek a panaszos támadójának fogvatartására vonatkozó adatok, miszerint F. A. fogvatartásának kezdőidőpontja 2011. szeptember 17., 16 óra 30 perc, míg, az „elbocsátás, átkísérés” rovatban a dátum 2011. szeptember 18., a pontos időpont kézírása a fénymásolaton nem olvasható ki.

5.) Megküldte a rendőrség az előállított személy nyilatkoztatására szolgáló, a panaszos és a befogadó őr által 2011. szeptember 17-én aláírt „Nyilatkozat” elnevezésű dokumentum másolatát. E szerint a panaszos kényszer- és fenyegetésmentesen nyilatkozott arról, hogy az addigi eljárás során sérülése nem keletkezett, azonnali ellátást igénylő egészségügyi problémája nincs, fertőző betegségben nem szenved, nem rendelkezik olyan betegséggel, amely szükségessé teszi a meghatározott időközönkénti étkezést, a védelemhez való jogára vonatkozó tájékoztatást az intézkedő rendőr részére megadta, továbbá a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást a panaszos az Rtv. 92. és 93. §-a alapján szóban megkapta. Nyilatkozott a panaszos arra nézve is, hogy az előállítás okáról és az előállítás időtartamáról szóló igazolást átvette. A nyomtatványon nincs kitöltve a hozzátartozó vagy egyéb személy kiértékelésére, valamint az öt órát meghaladó előállítás esetén igényelhető étkezésre vonatkozó rész. Nyilatkozott továbbá e dokumentum szerint a panaszos arról is, hogy az előállító helyiségben való elhelyezésével kapcsolatban a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztató tartalmát megismerte, a tájékoztatót átvette. A nyilatkozat szerint a panaszost „sérülés- és panaszmentesen szabadon bocsátották” 2011. szeptember 17-én 22 óra 35 perckor.

6.) A letéti tárgyról felvett jegyzőkönyv tanúsága szerint a panaszos 2011 szeptember 17-én a tőle átvett, 1-9. sorszám alatt jegyzékbe felvett tárgyakat hiánytalanul visszakapta. A jegyzőkönyvet a panaszos aláírásával látta el.

7.) A Nyíregyháza Rendőrkapitányság által 2011. szeptember 17-én kiállított, a befogadást végrehajtó és a panaszos által aláírt igazolás szerint a panaszos 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 perctől, 2011. szeptember 17-én 22 óra 35 percig volt a Ny. Rendőrkapitányság előállító

helyiségében előállítva. Az igazolás hátoldalán – több jogvédő szervezet mellett – a Testület neve és elérhetőségei is szerepelnek.

8.) A panaszos gyanúsított kihallgatása a jegyzőkönyv szerint 2011. szeptember 17-én 22 óra 38 perctől, 2011. szeptember 17-én 23 óra 11 percig tartott. A hatóság szerint a panaszos megalapozottan gyanúsítható volt, a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző, és a szerint minősülő garázdaság vétségének elkövetésével, a jelen állásfoglalás II. rész 1. és 2. pontjában már körülírt tényállás alapján. A panaszos a gyanúsítást megértette, ellene panasszal élt, vallomást nem tett. A panaszos jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata a következő: „panaszt teszek, nem követtem el semmit, önvédelem volt”.

9.) A Ny. Városi Ügyészség, 2011. szeptember 29-én, B./2011/1. számú határozatával – mint alaptalant –, elutasította a panaszos gyanúsítottkénti kihallgatása miatt bejelentett panaszát.

10.) Megküldte a rendőrség az intézkedő r. törzsszázlós által a panaszos ellen 2011. szeptember 17-én tett szabálysértési feljelentés másolatát. A feljelentésbe foglalt tényállás megegyezik a rendőri jelentés kapcsán jelen állásfoglalásban már ismertetett tényállással. A 2011/id. számú feljelentés, sem szövegszerűen, sem jogszabály helyre hivatkozással nem tartalmazza a feljelentés alapjául szolgáló szabálysértési tényállás megnevezését.

11.) A „szabálysértési ügyben lefoglalandó, visszatartott tárgyak megőrzéséről” kiállított „Elismervény” szerint, a panaszos ellen közbiztonságra különösen veszélyes eszköz birtoklása miatt indított szabálysértési ügyben, a panaszos panasszal élt a tőle lefoglalt 1 db gáz-riasztó fegyver, 1 db tanúsítvány, 1 db fegyverviselési engedély és 5 db lőszer, lefoglaló szerv általi elszállítása miatt. Az okiratra a panaszos a következőket írta: „Panasszal élek, mert jogosan hordom a fegyveremet, arra engedéllyel rendelkezem, önvédelem céljából.”

12.) Megküldte a rendőrség a 2011. október 10-én kelt, /2011/szabs. számú, a panaszossal szemben löfegyverrel kapcsolatos szabálysértés elkövetése miatt indított, szabálysértési eljárást felfüggesztő határozatát. A határozat indokolása szerint az ügy érdemi elbírálása olyan kérdés érdemi elbírálásától függ, melyben a döntés más szerv hatáskörébe tartozik. A határozat szerint az eljárás alapjául szolgáló cselekmény, a Szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (továbbiakban: Szabs tv.) 141. § (2) bekezdése szerint minősülő, Löfegyverrel kapcsolatos szabálysértés.

13.) A rendőrség megküldött 1 db CD-t amelyen a panaszos rendőrségre tett bejelentéséről készült hangfelvételt rögzítették. A 3 perc 25 másodperces felvételen hallható, amint a panaszos köszönés után bemutatkozik, és megmondja lakáscímét, majd tárgyilagosan ismerteti, hogy hova és miért kér rendőri intézkedést. Az eseménnyel kapcsolatosan a panaszos által elmondottak tartalmilag teljes mértékben megegyeztek az írásban tett panaszbejelentésben előadottakkal. A rendőrség ügyeletesének megismételt kérdésére a panaszos azt válaszolta, hogy mentőre nincs szükség, nem sérült meg senki, de a rendőri intézkedéshez ragaszkodik, mert ugyanezen személy részéről rendszeresen érik támadások. Közölte a panaszos azt is, hogy az esetnek több tanúja is volt, akik még a helyszínen vannak. Ezután a panaszos – külön erre irányuló kérdés nélkül – elmondta, hogy hogyan kell a helyszínt megközelíteni. Felhívja a rendőrség ügyeletesének figyelmét arra, hogy a rendőrök ne Sz.-nél forduljanak le, hanem – ha a T. út felől jönnek – akkor a Cs. úton kell haladniuk, ha a T. út irányából, akkor a körforgalomnál az A. utcán kell menniük, és a piactól kb. két

kilométerre található a F. 5. szám ahová az intézkedést kérte. A hangfelvételtől a bejelentés időpontja nem állapítható meg.

III.

A Testület a panaszbeadvány alapján vizsgálat tárgyává tette a rendőri intézkedés jogalapját – különös tekintettel a bejelentés és a kezdeményezés között eltelt időtartamra, valamint a részrehajlás-mentesség követelményére –, az előállítás jogalapját, indokoltságát, időtartamát, valamint a bilincs alkalmazásának jogalapját.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak – az intézkedés időpontjában hatályos – a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §-ának (1) bekezdéséből levezethető tisztességes eljáráshoz, az 54. §-ának (1) bekezdése szerinti emberi méltósághoz, továbbá az 55. §-ának (1) bekezdésében biztosított személyes szabadsághoz való jogát. Ezen túlmenően az intézkedés érintette az Alkotmány 70/A. §-ának (1) bekezdésében biztosított jogot a megkülönböztetés tilalmához és a részrehajlásmentes ügyintézéshez.

1) A Testület a panasszal kapcsolatosan – figyelemmel annak számos büntetőjogi és büntetőeljárás jogi vonatkozására – mindenekelőtt előtt saját hatáskörét vizsgálva az alábbiakat állapította meg.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint az, akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában, a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Ezen rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, azok közül is azok, amelyek az Rtv. felsorolt fejezeteinek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),
- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés),
- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, löfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás), esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fentiekből következik, hogy a Testületnek nem áll módjában vizsgálni a rendőrség azon tevékenységét, amelyet nem az Rtv., hanem más jogszabály, így például a Szabs. tv., a Btk. vagy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) alapján végez. Márpedig a panaszos azon kifogásával összefüggésben, miszerint a cselekmény kapcsán azt

tapasztalta, hogy annak felderítését a helyszínen a rendőrök nem végezték kellő körültekintéssel – nevezetesen nem végeztek megfelelő tanúkutatást, illetve 11 fő tanú adatait nem rögzítették, és csak egy tanút hallgattak meg, továbbá nem azt az eszközt foglalták le amit a panaszos megtámadására használtak, elvették a panaszos fegyverét – megállapítható, hogy az alapjául szolgáló rendőri magatartást, vagyis a büntető- vagy szabálysértési eljárás lefolytatását a Be. illetve a Szabs.tv. szabályozza.

A fenti rendelkezés értelmében a Testületnek nem terjed ki a hatásköre olyan kérdések vizsgálatára, amelyek a rendőrség azon intézkedésével vagy mulasztásával kapcsolatosak, amelyet szabálysértési hatóságként, vagy egy büntetőeljárás során nyomozó hatóságként végez. Ennek okán a Testületnek nem állt módjában a cselekmény helyszínén, a történetek felderítése érdekében folytatott, a panaszos által kifogásolt rendőri tevékenységet vizsgálat tárgyává tenni.

2) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök több mint egy óra késéssel érkeztek a helyszínre.

Szükséges ezzel kapcsolatosan utalni az Rtv. 2. § (1) bekezdésére, mely szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az Rtv. 11. § (1) bekezdése pedig azt mondja ki: „A rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az e törvényben foglaltak figyelembevételével – engedelmeskedni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.” Az Rtv. 13. § (1) bekezdése pedig rögzíti: „A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.” Ezen rendelkezések szerint tehát a rendőr köteles szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, és köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot vagy a közrendet sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt, cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Szolgálati Szabályzat 3. § (1) bekezdése ugyancsak előírja, hogy bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.

A panaszos, állítása szerint 2011. szeptember 17-én 14 óra 30 perckor kezdett dolgozni a földjén. Ezt követően – a panaszos által pontosan meg nem határozott időpontban – érte őt F. A. részéről az első támadás, amelyet a panaszos úgy próbált kivédeni, hogy a lovas kocsijával elhajtott a földjéről, hogy minél messzebb kerüljön a támadótól. Ezt követően 10 – 15 perccel várakozott, mielőtt hazafelé indulva kifordult a földútra, ahol azonban F. A. már várta és ismét megtámadta. Ekkor került sor a panaszos részéről a gáz-riasztó fegyver használatára. A panaszos ezt követően hazahajtott és értesítette a rendőröket, akik – a panaszos elmondása szerint – 16 óra 15 perckor érkeztek a helyszínre. A panaszos megjegyezte, hogy a rendőrök útközben eltévedtek, ezért felhívták őt a mobiltelefonján és ő, a rendőrök által megadott

tartózkodási hely alapján igazította útba őket, sőt gyalogosan ki is ment a rendőrök elé, így a támadó háza közelében találkoztak.

Ezzel szemben a jelentés és a rendőri jelentés egybehangzóan 16 óra körüli időpontot jelöl meg az intézkedés alapjául szolgáló cselekmény bekövetkezését illetően, és 16 óra 30 percben adta meg a rendőrök helyszínre érkezésének időpontját. A bejelentésről készült hanganyagot megküldte a rendőri szerv, azonban a felvételtől a bejelentés időpontja nem állapítható meg.

A Testület a panaszosi és a rendőri állítás közötti ellentmondást feloldani nem tudta, ennek okán – figyelemmel arra is, hogy a panaszos sem közölte az egyes támadások és az általa tett bejelentés, illetve a második telefonbeszélgetés időpontjait – **nem tudta megállapítani a rendőri intézkedés késedelmét, ezáltal pedig e vonatkozásban a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét.**

3) Kifogásolta a panaszos, hogy támadóját nem bilincselték meg, mi több F. A-t mentőautóban szállították el, annak ellenére, hogy sérülést a panaszos szenvedett.

Külön vizsgálat tárgyává tette ennek alapján a Testület az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdésében megfogalmazott, „a törvényi rendelkezéseknek megfelelő, részrehajlás nélküli intézkedés” követelményének érvényesülését. Az Rtv. indokolása szerint a rendőr a törvény rendelkezéseinek érvényesítése érdekében mindenkivel szemben részrehajlás nélkül köteles eljárni. A törvény előtti egyenlőség alkotmányos követelményére tekintettel a rendőri intézkedés törvényi feltételeinek megvalósulása esetén a rendőr az érintett személyére tekintet nélkül – bárkivel szemben – köteles eljárni. A rendőri intézkedés során fajra, nemre, vallásra, politikai meggyőződésre tekintettel különbséget tenni nem szabad, e minőség a rendőri intézkedés megtételének vagy elmulasztásának alapja nem lehet.

A megküldött rendőrségi iratok tanúsága szerint a rendőrök mind a panaszost mind támadóját a helyszínen igazoltatták, és mindkettőjüket előállították.

Tény ugyanakkor, hogy a panaszos támadójához a rendőrök – a rendőri jelentés szerint „kíséréséről történő egyidejű gondoskodás mellett” – mentőt kértek, míg a panaszost a szolgálati gépkocsival szállították be – ugyanoda – a kórház traumatológiai osztályára.

Bár a panaszos a rendőri intézkedést kérő telefonbeszélgetés során kétszer is megerősítette, hogy nincs szükség mentőre, mert „nem sérült meg senki”, a helyszínen a rendőrök F. A. fején rászáradt vérnyomokat észleltek. A panaszos is elmondta a rendőröknek, hogy a támadója egy karóval többször is megütötte. A rendőrök vélhetően a látható és panaszolt sérülés, az F. A.-val szembeni fegyverhasználat, valamint F. A. idős kora miatt kérték – a Testület álláspontja szerint helyesen –, az ő részére a mentővel történő szállítást.

A panaszossal és támadójával szemben foganatosított rendőri intézkedéseket, valamint a segítségnyújtási kötelezettség teljesítésének módját vizsgálva, a Testület arra a megállapításra jutott, hogy **a rendőri intézkedés megfelelt az Rtv. 13. § (2) bekezdésében foglalt részrehajlás-mentesség követelményének, melynek okán a panaszosnak az Alkotmány 70/A. §. (1) bekezdése szerinti diszkrimináció tilalmához és a részrehajlásmentes ügyintézés követelményéhez való jogát nem sértették meg az intézkedő rendőrök.**

A panaszossal szembeni bilincsalkalmazás jogalapját és arányosságát a Testület külön teszi vizsgálat tárgyává.

4) A panaszos beadványában sérelmezte, hogy őt érte a támadás, ő tett erről bejelentést rendőri intézkedést kérve, ennek ellenére előállították a rendőrkapitányságra, mintegy 8 óra időtartamra.

A Testület a jelen állásfoglalás III. rész 1) pontjában elvégezte saját hatáskörének vizsgálatát, melynek kapcsán megállapította, hogy hatásköre nem terjed ki a rendőrség azon tevékenységére, amelyet nem az Rtv., hanem más jogszabályok, például a büntetőeljárásra vonatkozó szabályok alapján végez. Ugyanakkor a Testület – töretlen gyakorlata szerint – minden esetben vizsgálat tárgyává teszi a rendőrök által megjelölt, a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekményt, kizárólag abban a vonatkozásban, hogy az ott megjelölt, a bűncselekményhez szükséges gyanúok az adott helyzetben fennállt-e. A panaszos előállítása kapcsán a rendőrségi dokumentumok a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő garázdaság vétségét jelölték meg a panaszossal szembeni előállítás jogalapjaként.

A Btk. 271.§ (1) bekezdése szerint „aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást, vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétséget követ el...”.

Márpedig a rendőri intézkedést kérő telefonhívás, a helyszínen tapasztaltak, valamint a felek és a tanú elsődleges elmondása alapján fennállt e bűncselekmény elkövetésének gyanúja. Azt a tényt a panaszos maga sem tagadta, hogy amikor másodszor is megtámadta őt F. A., elővette gáz-riasztó fegyverét és több lövést is leadott a támadójára, úgyszintén a panaszos maga mondja el, hogy az esetnek összesen 12 tanúja volt.

Az Rtv. 33. § (1) és (2) bekezdése taxatíve sorolja fel az előállítás okait, amelyek közül az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben és a további rendőrségi dokumentumokban az intézkedő rendőrök a panaszos előállítása jogalapjaként a Rtv. 33. § (2) bekezdése b) pontját jelölték meg. Ezen rendelkezés értelmében a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A rendelkezésre álló, már ismertetett adatok alapján kétségtelenül megállapítható volt a Btk. 271. § (1) bekezdése szerinti garázdaság vétségének gyanúja és – bár az Rtv. fent hivatkozott rendelkezése a rendőr mérlegelési jogkörébe utalja az előállítás fogatosítását –, **a cselekmény tárgyi súlya, a sérülések, a gáz-riasztó fegyverhasználat ténye, valamint a cselekmény hivatalból üldözendő volta a Testület álláspontja szerint megalapozta, indokoltta és arányossá tette a panaszos előállítását, ezáltal nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt.**

Az előállítás időtartamának vizsgálata kapcsán eljáróban ki kell térni annak rendőrség általi dokumentálására. A rendőrségi iratok az előállítás kezdőidőpontját egységesen 2011. szeptember 17-én 16 óra 30 percben jelölik meg. Ezzel lényegében megegyezik a panaszosi állítás, amely szerint a rendőrök az említett napon 16 óra 15 perckor értek a helyszínre. A kezdőidőpont megjelölése megfelel az Rtv. 33. § (3) bekezdése előírásának, mely szerint az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani. Az előállítás befejezésének időpontját a rendőrségi iratok (jelentés, fogdakönyv lap-másolat, „Nyilatkozat”, az előállításról szóló a panaszosnak kiadott „Igazolás”) – az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés kivételével – ugyancsak egységesen 2011. szeptember 17-én 22 óra 35 percben jelölték meg. Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésen az előállítás bejezéseként

megjelölt, 2011. szeptember 17-én 21 óra 30 perces időpont, olyan nyilvánvaló elírás, amelyet a Testület vizsgálata során nem vett figyelembe.

A panaszos gyanúsítottkénti kihallgatásáról készített jegyzőkönyv szerint a panaszos kihallgatása 2011. szeptember 17-én 22 óra 38 perctől, 2011. szeptember 17-én 23 óra 11 percig tartott.

A Testület álláspontja szerint – figyelemmel arra, hogy a kihallgatás az előállító helyiségből történt elbocsátást követően azonnal megkezdődött és ezáltal a panaszos személyi szabadságának korlátozása változatlanul folytatódott – a panaszos előállítása ténylegesen 2011. szeptember 17-én 23 óra 10 percig tartott. A panaszosnak ugyanis nyilvánvalóan nem volt lehetősége arra, hogy 2011. szeptember 17-én 22 óra 35 perckor elhagyja a rendőrkapitányság épületét, a vele szemben alkalmazott jogkorlátozás a gyanúsított kihallgatás befejezésekor szűnt meg.

Vizsgálat tárgyává tette a Testület a panaszost érintően az előállítás foganatosítása alatt végrehajtott cselekmények időtartamát.

A rendőrség a Testület kifejezett kérdése ellenére sem adott tájékoztatást arról, hogy meddig tartott a panaszos orvosi vizsgálata és a látélet kiállítása, ezért erre vonatkozóan a Testület azon panaszosi állítást fogadta el, miszerint 2011. szeptember 17-én 19 óra 30 perckor érkeztek meg a kórházból a rendőrkapitányság épületébe és ekkor helyezték el a panaszost az előállító helyiségben, ahol ezt követően – a panaszos állítása szerint mintegy 2 óra 30 percen keresztül – nem történt semmi. A rendőrség által megküldött dokumentumok alapján – a gázriasztó fegyver és a hozzátartozó dokumentumok lefoglalásával kapcsolatosan kiállított „Elismervény” panaszossal való ismertetésén kívül –, a panaszost érintően, csak az előállító helyiségben való elhelyezéssel kapcsolatos tájékoztatás és dokumentum-kitöltés történt.

Fentieket figyelembe véve a Testület megállapította, hogy a panaszos előállításának időtartamán belül, a 2011. szeptember 17-én 19 óra 30 perc és a gyanúsított kihallgatás kezdete, azaz 22 óra 38 perc közötti, több mint 3 óra jelentős része alatt, a panaszost érintően érdemi cselekmények nem történtek.

A Testület szükségesnek tartja idézni az Rtv. 33. § (3) bekezdésének első mondatát, amely szerint „a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja”. E törvényi rendelkezés főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A Testület megállapítása szerint az előállítás időtartama – figyelembe véve az ezen időtartam alatt végrehajtott cselekményeket – a szükséges mértéket meghaladta és ezáltal sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga. Megállapította továbbá a Testület, hogy az előállítás időtartamának hibás dokumentálása sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát.

5) A Testület ezt követően vizsgálat tárgyává tette a panaszossal szembeni bilincsalkalmazás jogalapját.

Az Rtv. 48. §-a tartalmazza a bilincs alkalmazásának lehetséges indokait. Ezen szakasz szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére. A bilincselés szabályait a Szolgálati Szabályzat 60. §-a részletezi, amelynek (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs alkalmazásának esetköreit: bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt, aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, vagy aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, illetve az intézkedésben közreműködőt megtámadja, akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, aki önkárosító magatartást tanúsít, vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget. Ugyanezen szakasz (4) bekezdése sorolja fel a bilincselés lehetséges módozatait, amelyek közül a b) pont rögzíti a kezek előre, illetve hátra bilincselését

A megküldött rendőrségi iratok – a jelentés szövegszerűen, míg az előállítás végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szövegszerűen és jogszabály helyre hivatkozással – egyöntetűen az Rtv. 48. §. (c) pontját, azaz a „szökés megakadályozását” jelölték meg a bilincsalkalmazás jogalapjaként. A bilincsalkalmazás a Szolgálati Szabályzat 60. §. (4) bekezdés b. pontja szerint, kezek előre bilincselésével történt.

Ugyanakkor tényként állapítható meg a Testület rendelkezésére bocsátott hangfelvétel alapján, hogy a panaszos, nyugodt hangon, lényegre szorítkozóan tett bejelentést és kért rendőri intézkedést a helyszínen, kérés nélkül megadva egyben a rendőrség ügyeletes számára a helyszín megközelítési útvonalait. A rendőri jelentés alapján, a panaszos a rendőrök segítségére volt a tanú felkutatásában, továbbá megmutatta a rendőröknek az esemény helyszínét. Egybehangzó a rendőri jelentés és a panasz a tekintetben, hogy a panaszos még a helyszínen önként adta át a rendőröknek a gáz-riasztó fegyverét a benne lévő töltényekkel és a fegyver műszaki lapjával, úgyszintén önként adta át a panaszos a fegyverviselési engedélyét. A panaszos előadta, hogy semmilyen szóváltásba nem keveredett sem a rendőrökkel, sem mással az intézkedés során és a rendőri jelentés sem tesz említést a panaszos részéről semmilyen ellenállásáról, vagy olyan magatartásról, amely a szökés vagy az Rtv. 48. §-ban körülírt más magatartás szándékra utalt volna.

Erre tekintettel a Testület megállapította, hogy jogszerűtlenül került sor a panaszos megbilincselésére, ami által sérült a panaszos személyi szabadsághoz és emberi méltósághoz való joga. Megjegyzi a Testület, hogy az okiratokból megállapíthatóan, a panaszos által a rendőri intézkedés során tanúsított magatartás egyetlen olyan okot sem valószínűsített, amely akár az Rtv., akár a Szolgálati Szabályzat alapján a bilincsalkalmazás jogszerűségét megalapozta volna.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a vizsgált ügyben az egyes sérelmek – az intézkedés késedelme, annak részrehajló volta, az előállítás ténye – kapcsán alapjogsérelem egyrészről nem történt, másrészről az nem volt megállapítható. Sérült ugyanakkor az előállítás szükséges mértéket meghaladó időtartama, valamint a bilincsalkalmazás jogszerűtlensége miatt a panaszos személyes szabadsághoz és emberi méltósághoz való joga, és az előállítás időtartamának téves dokumentálása miatt a tisztességes eljáráshoz való joga. A Testület álláspontja szerint a megállapított jogsérelmek mértéke eléri azt a szintet, amely a Testület súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalását megalapozza, ezért a rendelkező részben foglaltak szerint – az Rtv. 93/A. §-ának (6) bekezdése alapján – a Testület az állásfoglalást megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2012. június 6.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag